

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/118/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613205613
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5613205613.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: M. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. č. XXX, o zaplatenie sumy 1.137,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/169/2013-112 zo dňa 16. novembra 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a ktorým žalovanému náhradu trov konania nepriznáva, **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

Vo výroku, ktorým žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 107,05 eura, úrok z omeškania vo výške 1,50 eura a úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 101,49 eura od 21.10.2010 do zaplatenia, do 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku, zostáva rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 10C/169/2013-112 zo dňa 16.11.2015 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 107,05 eura, úrok z omeškania vo výške 1,50 eura a úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 101,49 eura od 21.10.2010 do zaplatenia, do 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že žalobou doručenu súdu dňa 27.05.2013 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 1.137,61 eur, spolu s úrokom vo výške 38,17 eur a úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 811,19 eur od 28.12.2012 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania. Žalovaná suma pozostáva z istiny vo výške 811,19 eur, úroku vo výške 159,82 eur a úroku z omeškania vo výške 166,60 eur. Úrok z omeškania vo výške 38,17 eur vyčíslil zo sumy 857,19 eur od 29.06.2012 do 02.10. 2012 v sume 20,29 eur, zo sumy 852,19 eur od 03.10.2012 do 06.01.2012 vo výške 7,35 eur, zo sumy 851,19 eur od 07.11.2012 do 22.11.2012 v sume 3,36 eur a zo sumy 831,19 eur od 23.11.2012 do 27.12.2012 v sume 7,17 eur.

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami (§ 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. a/, b/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.06.2006, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov účinného do 31.01.2013, § 558, § 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd podanej žalobe žalobcu čiastočne vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej čiastočnú dôvodnosť. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver, spolu s dojednaným úrokom

splatiť v pravidelných mesačných splátkach. Nakoľko zmluva bola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľom, jednalo sa o spotrebiteľskú zmluvu. Vzhľadom na charakter a obsah zmluvy sa jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluva obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti. Podľa zákonného ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov je súd povinný od 01.05.2014 ex offio prihliadať na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania. Súd preto, vzhľadom na skutočnosť, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah, skúmal možnosť premlčania žalovaného nároku a k tomuto prihliadol pri rozhodovaní. Nakoľko medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah, v zmysle ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, sa dĺžka premlčacej doby spravuje občiansko-právnymi predpismi, teda je trojročná. Nakoľko povinnosťou dlžníka zo zmluvy o úvere je vrátiť poskytnutý úver a zaplatiť dojednaný úrok, súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie splátok úveru, ktoré v čase podania žaloby na súd ešte neboli premlčané, t.j. splatných od 20.06.2010 do konečnej splatnosti úveru, t.j. do 20.10.2010, spolu 5 splátok po 645,- Sk, čo činí 3.225,- Sk, t.j. 107,05 eur. V zostávajúcej časti súd podanú žalobu zamietol z dôvodu premlčania žalovaného nároku.

Pokiaľ aj žalobca poukazoval na Dohodu o uznaní dlhu zo dňa 16.10.2012 súd mal za to, že je neplatná pre jej rozpor s dobrými mravmi. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má uznanie tento právny následok len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Na nastúpenie právnych účinkov uznania dlhu je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako „slabšej“ zmluvnej strany. Žalobca ako iniciátor uzavretia Dohody o uznaní dlhu a jeho splácaní v splátkach, do Dohody o splácaní dlhu v splátkach zakomponoval uznanie dlhu, a to podľa názoru súdu s cieľom zlepšiť si svoje právne postavenie pri vymáhaní pohľadávky, ktorá už bola v čase uznania dlhu premlčaná, na úkor žalovaného ako spotrebiteľa. Spotrebiteľ (žalovaný) v tomto prípade nemal možnosť ovplyvniť obsah dohody, vzhľadom na skutočnosť, že táto bola vopred pripravená na predtlačenom formulári, jednalo sa teda o formulárovú dohodu. Postup žalobcu pri uzatváraní Dohody o uznaní dlhu a o splátkach je preto nekalou obchodnou praktikou. Súdu je z úradnej činnosti známe (z ďalších súdnych konaní, v ktorých vystupuje žalobca), že žalobca pri uzatváraní dohôd o uznaní dlhu a o jeho splácaní v splátkach nepoučuje dlžníkov o inštitúte uznania dlhu a najmä o jeho právnych následkoch. Navyše, dohoda bola zaslaná žalovanému poštou, teda pri jej podpise ani nebol prítomný poverený zamestnanec žalobcu. Súd mal za to, že Dohoda o uznaní dlhu nebola uzavretá so žalovaným s cieľom reálneho poskytnutia výhody splátok (teda v jeho prospech), ale naopak, s cieľom zvýhodnenia žalobcu vzhľadom na účinky uznania dlhu. Žalovaný sám na súdnom pojednávaní uviedol, že si myslel, že podpisuje dohodu o splátkach, inštitútu premlčania dlhu nerozumie.

Nakoľko žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi do omeškania, vzniklo žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré mu súd priznal vo výške uplatnenej v žalobe, t.j. 9 % ročne, ktoré boli v súlade s výškou úrokov z omeškania podľa občiansko-právnych predpisov, a to z jednotlivých premlčaných splátok, vždy však len z časti splátky pripadajúcej na istinu, nakoľko úrok z omeškania ako príslušenstvo neprislúcha z príslušenstva - úrokov (Občiansky zákonník neumožňuje priznať príslušenstvo - úroky z omeškania z príslušenstva - úrokov). Súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania od 21.06.2010 do 20.10.2010 zo sumy 589,83 Sk vo výške 17,74 Sk, od 21.07.2010 do 20.10.2010 zo sumy 600,47 Sk vo výške 13,62 Sk, od 21.08.2010 do 20.10.2010 zo sumy 611,31 Sk vo výške 9,19 Sk, od 21.09.2010 do 20.10.2010 zo sumy 622,34 Sk vo výške 4,60 Sk, spolu 45,15 Sk, t.j. 1,50 eur a od 21.10.2010 do zaplatenia z celkovej sumy dlžnej istiny, t.j. zo sumy 101,49 eur. V zostávajúcej časti uplatnených úrokov z omeškania súd podanú žalobu zamietol.

Pokiaľ žalovaný tvrdil vykonanie čiastočných úhrad na žalovaný dlh, vykonanie uvedených úhrad nepreukázal. Z ústrižkov poštových poukazov mal súd preukázané úhrady žalovaného na iný účet ako účet dlžnej pohľadávky, pokiaľ žalovaný uhradil dlh na účet žalobcu, jednalo sa o dlh z iného právneho dôvodu (z platobnej karty), o čom svedčí aj variabilný symbol, pod ktorým žalovaný platby vykonával. Splnomocnený zástupca žalovaného potvrdil, že má vedomosť o existencii ďalšieho dlhu žalovaného voči Slovenskej sporiteľni, a.s. vzniknutého právnym dôvodom povoleného prečerpania na účte. Nakoľko v konaní bol úspešnejší žalovaný, vzniklo mu právo na náhradu trov konania. Keďže žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, a to do časti, v ktorej súd zamietol žalobný návrh žalobcu (1.030,56 eur s príslušenstvom) z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu.

V časti označenej „aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka“ mal žalobca za to, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby. Na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Bolo preto nutné posudzovať predmetný záväzkový vzťah v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá dňa 18.11.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka (spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ust. § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ust. § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona). Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01.01.2008. To znamená, že pokiaľ pred dňom 01.01.2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľ tak ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01.01.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa ust. § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Žalobca taktiež poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach (sp. zn. 3Co/266/2015 zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 5Co/167/2015 zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 9Co/80/2014 zo dňa 29.10.2015) v zmysle ktorých sa majú na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o splátkovom úvere aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka aj v otázke premlčania. S poukazom na konečnú splatnosť úveru - 20.10.2010 - a deň podania návrhu na začatie konania na súde - 27.05.2013 - žalobca bol toho názoru, že svoje právo uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby, nakoľko premlčacia doba by uplynula až 21.10.2014.

Žalobca v ďalšom nesúhlasil s právnym posúdením súdu, kedy súd uzatvorenie Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, vyhodnotil ako neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že k uzatvoreniu dohody došlo na základe iniciatívy žalovaného, ktorý ho telefonicky požiadal o uzatvorenie splátkového kalendára na čo následne mu zaslal na adresu jeho bydliska dve vyhotovenia dohody, pričom jedno z nich žalovaný zaslal podpísané naspäť do jeho sídla. Tým, že žalovaný dohodu podpísal vo svojom bydlisku a následne ju poslal žalobcovi prostredníctvom poštovej prepravy, bol názoru, že žalovaný mal možnosť si dohodu v pokoji prečítať, porozumieť jej obsahu a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojim podpisom, čo aj urobil, resp. mohol ju odmietnuť, nepodpísať a neodoslať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Žalobca, napriek tomu, že nebol povinný žiadať žalovaného o vystavenie splátkového kalendára vyhovieť a v čase uzatvorenia dohody sa mohol s celou pohľadávkou obrátiť priamo na súd (nakoľko táto v čase podpisu dohody nebola premlčaná) umožnil splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach a teda sa snažil v záujme žalovaného predísť súdnemu konaniu. O nespornej skutočnosti, že pohľadávka v čase jej uznania nebola premlčaná napokon svedčí aj skutočnosť, že súd žalobe žalobcu čiastočne vyhovel. Napriek uvedenej skutočnosti súd v odôvodnení rozhodnutia dôvodil okrem iného tým, že pohľadávka bola v čase uznania premlčaná a preto bolo konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca považoval za logické, že v prípade dojednania splátkového kalendára so žalovanými si musel zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad jeho neskoršieho neplnenia, a to práve uznaním dlhu zo strany žalovaného, s čím je spojené aj plynutie novej premlčacej doby. Žalovaný si bol podľa neho vedomý existujúceho záväzku, preto záväzok podpisom dohody uznal a zaviazal sa ho splácať v pravidelných mesačných splátkach. Tým, že podpísal dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť. Predmetná dohoda navyše neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Žalovaný predmetnú dohodu nedodrжал a svoj dlh uhradil len čiastočne. Podľa žalobcu žalovaný v danom prípade uznal záväzok v súlade s ust. § 323 Obchodného zákonníka, záväzok uznaný žalovaným, čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval a odo dňa uznania záväzku začala plynúť nová 4-ročná premlčacia doba. Vzhľadom k uvedenému považoval za nesporné, že si pohľadávku uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby.

Ďalej žalobca nesúhlasil s tým, aby v danom prípade súd postupoval v zmysle ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014. V tejto súvislosti uviedol, že právna úprava platná v SR do 30.04.2014 umožňovala spotrebiteľom brániť sa proti pohľadávke uplatnenej po uplynutí premlčacej doby, vznesením námietky premlčania. Za účelom zvýšenia ochrany spotrebiteľa

prijala Národná rada SR § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, v ktorom prikázala orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane súdov) ex offio prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo inú prekážku, a to bez stanovenia jasných pravidiel obsiahnutých v prechodných ustanoveniach, ktoré by zabezpečili plynulý prechod doposiaľ platného a účinného režimu právnej úpravy do ich nového režimu. Aplikáciou ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa na prebiehajúce súdne konania bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažného zásahu do majetkových práv veriteľa. Žalobca mal za to, že priamym aplikovaním § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa súd taktiež porušil zásadu stanovenú v článku 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou SR. Navyše vzniká reálna hrozba, že súd by tak spôsobil mu škodu. Nakoľko on si v konaní uplatnil svoj nárok žalobným návrhom zo dňa 27.05.2013, pričom predmetné ustanovenie § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nadobudlo účinnosť až dňa 01.05.2014 nemohol súhlasiť s rozhodnutím súdu a právnym posúdením veci. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 17.07.2015 sp. zn. 36C 117/2014, ktorým prerušil konanie až do právoplatného konania na Ústavnom súde SR, nakoľko podal Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o určenie, že ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je v nesúlade s ustanoveniami článku 1 ods. 1 a článku 46 ods. 1 zák. č. 460/1992 Zb. (Ústava SR). Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 220 O. s. p. ho zmenil tak, že vyhovie jeho žalobe v plnom rozsahu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O. s. p. ho zruší a vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k žalobe žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h/, 2 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

V preskúmvanej veci sa žalobca na žalovanom domáhal zaplatenia sumy 1.137,61 eur spolu s úrokom z omeškania 38,17 eur a ročným úrokom z omeškania 9 % zo sumy 811,19 eur od 28.12.2012 do zaplatenia. Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaný podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka dňa 18.11.2005 uzavreli zmluvu o splátkovom úvere č. 0333236273, ktorej predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru žalovanému právnym predchodcom žalobcu vo výške 773,42 eur (23.300,- Sk) s výškou splátok 21,41 eur (645,- Sk) mesačne, splatnými k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.12.2005 a konečnou splatnosťou úveru dňa 20.10.2010. Dňa 16.10.2012 žalobca uzavrel so žalovaným Dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ktorým súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie splátok úveru, ktoré v čase podania žaloby na súd ešte neboli premlčané, t.j. splatných od 20.06.2010 do konečnej splatnosti úveru, t.j. do 20.10.2010, spolu 5 splátok po 645,- Sk, čo činí 3.225,- Sk, t.j. 107,05 eur a v zostávajúcej časti súd podanú žalobu zamietol z dôvodu premlčania žalovaného nároku, v prvom rade súdu vytýkal nesprávnu aplikáciu Občianskeho zákonníka týkajúcu sa premlčacej doby. Podľa neho na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka keďže ide o zmluvu o úvere zo dňa 18.11.2005 a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Aj v otázke premlčania by sa mali preto aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného spočívajúcu v nesprávnej aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka pri posudzovaní premlčania uplatneného nároku, odvolací súd uvádza: Vo vzťahu k hodnoteniu zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, založený zmluvou o úvere zo dňa 18.11.2005 je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Z uvedenej zmluvy o úvere je zrejmé, že ide o typickú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských

úveroch v rámci ktorej mal žalobca (ako peňažný ústav) postavenie dodávateľa a žalovaný (ktorý nebol podnikateľom a úver nebral za účelom podnikania či výkonu povolania) postavenie spotrebiteľa. I keď ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy medzi spotrebiteľské zmluvy zaraďoval len kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy medzi spotrebiteľské zmluvy zaraďoval všetky zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje (§ 23a ods. 1 cit. zákona). Z uvedeného dôvodu bolo potrebné na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, predovšetkým príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z., zákona č. 634/1992 Zb. a prostredníctvom neho (§ 23a) aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Vzhľadom na uvedené, aj keď má úverová zmluva nesporne charakter absolútneho obchodu, je potrebné otázku premlčania, vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy posudzovať aj v kontexte s aktuálnym znením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne *expressis verbis* vyriešila výkladové rozdiely doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo odstránenie výkladových problémov v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, a vzťahy s nimi súvisiace. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nevidel odvolací súd v súčasnosti dôvod nepostupovať v súlade s doterajšou súdnou praxou, v zmysle ktorej vychádzajúc zo znenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného do 31.03.2015, je potrebné otázku premlčania v spotrebiteľských vzťahoch posudzovať podľa Občianskeho zákonníka.

Žalobca tiež v odvolaní nesúhlasil s tým, aby v danom prípade súd aplikoval ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Druhú odvolaciu námietku navrhovateľa vo vzťahu k nemožnosti aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. na prejednávánú vec, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd (rovnako ako súd prvého stupňa) poukazuje na to, že s účinnosťou od 1. mája 2014 bolo do zákona č. 250/2007 Z. z. zavedené ustanovenie § 5b, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku dodávateľa voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Predmetným ustanovením § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. bola súdu zakotvená povinnosť v konaniach, v ktorých je uplatnený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy voči spotrebiteľovi, prihliadať na premlčanie nároku *ex offio* - z úradnej povinnosti. Ide o výnimku z ustanovenia § 100 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka (resp. § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka), podľa ktorého na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. V spotrebiteľských veciach preto aj bez toho, aby sa spotrebiteľ dovolal premlčania voči nemu uplatneného nároku, má súd povinnosť skúmať, či nárok nie je premlčaný a ak dospeje k záveru, že premlčaný je, musí na túto skutočnosť prihliadnuť a žalobcovi nárok nepriznať. Napriek tomu, že samotné premlčanie má hmotnoprávny charakter, ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. má procesnú povahu vyplývajúcu z jeho znenia, keď toto ustanovenie normuje predovšetkým procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy. Keďže ide o procesné ustanovenie, v prípade absencie prechodného ustanovenia platí, že súd postupuje podľa právneho stavu účinného v čase rozhodovania súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa už ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. bolo účinné, súd prvého stupňa bol povinný aplikovať ho vo všetkých prebiehajúcich konaniach, vrátane súdnych konaní začatých pred jeho účinnosťou, t. j. pred 01.05.2014, akým je aj konanie v prejednávanej veci.

V ďalšej časti odvolania žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci kedy súd uzatvorenie Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, vyhodnotil ako neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázal na okolnosti za ktorých bola dohoda uzavretá. Okrem toho i na to, že v čase podpisu dohody nebola pohľadávka premlčaná.

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že nakoľko povinnosťou dlžníka zo zmluvy o úvere je vrátiť poskytnutý úver a zaplatiť dojednaný úrok, súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie splátok úveru, ktoré v čase podania žaloby na súd ešte neboli premlčané, t.j. splatných od 20.06.2010 do konečnej splatnosti úveru, t.j. do 20.10.2010, spolu 5 splátok po 645,- Sk, čo činí 3.225,- Sk, t.j. 107,05 eur a v zostávajúcej časti súd podanú žalobu zamietol z dôvodu premlčania žalovaného nároku. Zo žaloby a ani z obsahu spisu nie je odvolaciemu súdu zrejmé, ktoré nezaplatené splátky predstavuje žalovaná suma a v ktorom čase mala byť, prípadne bola splátka sčasti, zaplatená a to okrem už súdom týmto rozhodnutím priznanej sumy. Z toho dôvodu nie je možné sa vysporiadať s tvrdením žalobcu, že v čase podpisu Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach dňa 16.10.2012 nebola pohľadávka premlčaná, takže zo strany žalovaného nebol uznaný premlčaný dlh. Okrem toho v súvislosti so záverom súdu o neplatnosti dohody o uznaní dlhu pre jej rozpor s dobrými mravmi odvolací súd poukazuje aj na okolnosti za ktorých mala byť táto uzavretá, ktorými bola žiadosť samotného žalovaného o splátkový kalendár, zaslanie navrhutej dohody, ktorej súčasťou bolo aj uznanie dlhu, poštou a po podpise žalovaným žalobcovi vrátená, ktoré sa odlišujú od doterajších súdu známych prípadov. Tieto sa týkali totiž situácií, keď žalovaní podpisovali dohodu po tom ako ich vyhľadal poverený zamestnanec žalobcu s tvrdením, že je to len splátkový kalendár, pričom žalobca nepredložil dôkazy na vyvrátenie tohto tvrdenia.

Z uvedených dôvodov, nakoľko skutočnosti, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa pri posúdení otázky premlčania, nie sú dostatočne ozrejmene, odvolací súd rozsudok súdu okresného súdu v napadnutej časti a to vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. a podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí zároveň okresný súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

V ostatnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý lebo nebol napadnutý odvolaním.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.